

Klage her til Folketingets Udvalg om, at han har hørt nogle Mænd sige, at der skulde være givet en saadan Frist. Det er jo en meget maadeholden og ubestemt Udtalelse, men den er tillige meget løs i hvert Fald til at danne Grundlaget for en Paastand paa at forkaste et Valg, men man har dog lavet en Klage paa dette Punkt, naagt man maatte være paa det rene med, at den faldne Kandidat, der er gammel Rigsdagsmand, maatte vide, hvad der er stet ved Valget og hvad ikke, navnlig med Hensyn til et saa omstridt Punkt som dette, og vide om Valgbesthyrelsens Formand for Valgets Afslutning har givet en saadan Frist. Det maatte man være berettiget til at vente af en gammel Rigsdagsmand — ikke at tale om, at Sekundanten, Højmark, der med Argusøjne har fulgt enhver Bevægelse ved Valget, maatte vide bestemt Besked med, hvorledes al Ting er gaaet til, om det virkelig er Tilfældet, at der er givet en saadan Frist. Den ærede Ordfører spurgte i Gaar: Hvor ved nu Mindretallet, at den faldne Kandidat, Jens Sørensen, ikke har hørt noget om, at der paa Valgtribunen var givet den omhandlede Frist? Det skal jeg oplyse den ærede Ordfører om. Sagen er nemlig den, at den faldne Kandidat jo var blandt de allerførste Klagere, som lige straks klagede over Valget, der var gaaet ham imod, og dersom han havde vidst noget som helst om, at Valgbesthyrelsens Formand havde givet en ulovlig Frist, saa kan man dog være overbevist om, at han vilde have benyttet sig deraf i sin første Klage; men han har ikke gjort det af den simple Grund, at han selvfølgelig ikke har vidst noget derom. Dersom han havde haft nogen som helst Formodning om eller dog nogen som helst paa Selvsyn bygget sikker Forvisning for, at der var givet en Frist, vilde han have anført det i sin Klage, da han klagede over en fuld Mand, der ikke fik Lov til at stemme paa ham; men der er den Mærkelighed ved Jens Sørensens Klage, at ikke en Gang hans Venner her i Tinget have stænket den den mindste Opmærksomhed. Den er gaaet ud af Sagaen med to Vinter i Betænkningen som noget, man slet ikke lagde Mærke til. Men for mig ser det meget aparte ud, at hverten Redaktør Højmark eller Jens Sørensen paa det første Stadium af Klagen over et Valg have haft

blot en lille Tanke om, at der har været givet en saadan Frist, som man senere har paastaet, der er givet. Det er det, der hele Tiden bestyrker min Tro paa, at der her maa foreligge en Misforstaaelse af en eller anden Art, og hvad der har sin Interesse nu for Tingets ærede Medlemmer at komme paa det rene med ved denne Sag, før vi gaa til Afstemning, er følgende tre Spørgsmaal. For det første det Spørgsmaal: Er det bevist, at Valgbesthyrelsens Formand, efter at den første almindelige Afstemning var sluttet, har sat en Frist af en halv Time for Valgets endelige Afslutning? For det andet maa man have Klarhed over, hvorvidt det er godtgjort ved de afholdte Forhør, at en saadan Frist, om den virkelig har været givet, har haft Indflydelse paa selve Valgresultatet, og for det tredje: Hvad er Folketingets tidligere Praksis i lignende Forhold? Med Hensyn til det første Spørgsmaal, om det er bevist, at Valgbesthyrelsens Formand for Valgets Afslutning har givet en Frist af 1/2 Time, paastaar jeg, at der her intet Bevis foreligger; men paa den anden Side foreligger der under Eds Tilbud ikke blot en skriftlig Erklæring, men en Erklæring i Forhørene fra Borgmester Thiele i Skanderborg om, at han ikke har givet en saadan Frist, og endvidere foreligger der under Eds Tilbud Erklæringer fra samtlige Medlemmer af Valgbesthyrelsen, og Visteførerne, Mænd baade af det moderate og det radikale Venstre. Det skulde dog være mærkeligt, om alle disse Mænd, som have overværet Valgbehandlingen, og som have været beskikkede til som Tillidsmænd at være til Stede paa den paagældende Kommunes Begne, virkelig vilde afgive en saadan Erklæring. Det ligger virkelig nær at opkaste det Spørgsmaal: Er det nu kommet dertil i dette Ting, at naar Formanden for en Valgbesthyrelse — der i dette Tilfælde tilmed er en Retsbetjent — og samtlige Medlemmer af Valgbesthyrelsen alle under Eds Tilbud afgive en Forklaring, skal man gaa ud fra, at disse Mennesker ere Falsknere alle tilhøbe, og det vil jo blive Følgen, hvis man følger Flertallets Mening med Hensyn til denne Erklæring. Den ærede Ordfører mente, at Klagerne vare Folk, der risikerede noget, han var endog saa i Gaar nær ved at fremstille en enkelt af